

EUROMEDLAB

14TH IFCC

PRAHA 2001
EUROPEAN
CONGRESS
OF CLINICAL
AND CHEMISTRY
LABORATORY
MEDICINE
MAY 26/31

Praha, město, kde se konal Euromedlab 2001

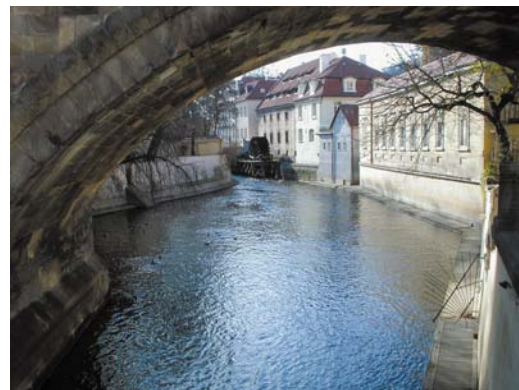
Máte známé, kolegy, přátele, na kterých vám velmi záleží a rozhodnete se, že byste je chtěli pozvat na návštěvu.

A tak je pozvete. Lákáte je. Přemlouváte je. Ukazujete jim, co všechno neuvidí, když nepřijedou. Vložíte veškerý svůj um do toho, abyste je přemluvili.

A oni najednou souhlasí. Ano přijedou. Všichni najednou. Z celého světa. Jejich denní program je jasný - chtějí se dohromady setkat, chtějí spolu hovořit, chtějí si vyměňovat zkušenosti a chtějí se navzájem pochlubit. Domluvíte si společný termín. Na vás je, abyste vybrali, kde se setkají, kde budou spát, co budou jíst a jak se budou bavit. Začnete se na jejich návštěvu připravovat. Nejdřív pomalu, sbíráte tipy, třídíte nápady a hledáte zajímavá místa. První škarohlídi začínají malovat čerty na zed. To nezvládnete! Stejně nepřijedou! Budete na to vůbec mít? Děláte to špatně! Děláte to pomalu! Odložte to! Vzdějte to, dokud je čas!!! Hop nebo trop! Zintenzivníte přípravu a zrychlíte tempo. Objevíte v sobě rezervy, o kterých jste nikdy před tím nevěděli. Už nedokazujete jen svým hostům, ale i sami sobě, že se to zvládnout dá. Lidi kolem vás se dělí na ty, co vám pomáhají, na ty, co vás podporují a na ty ostatní. A termín se stále blíží. Už máte skoro všechno připraveno. A pak se dostaví pochyby. Bude se jim tady líbit? Budou tady spokojeni? Přijedou vůbec? Budu na to mít? A co když...

Tak takhle nějak se cítili členové organizačního výboru, když připravovali 14. IFCC Evropský sjezd klinické chemie a laboratorní medicíny Euromedlab 2001 v Praze a já bych vás jejich jménem chtěla seznámit s tím, kam jsme naše hosty vlastně zavedli, co jsme pro mě připravili, čím jsme je potěšili, a se vši skromností, že jsme je k tomu ještě dokázali příjemně překvapit. A aby naše vyprávění a naše hodnocení bylo objektivní, přizvala jsem si k tomu účastníka kongresu na vlastní kůži - Doc. Miloše Tichého, CSc.

Pojďte s námi ještě jednou Prahou, městem, kam na naše pozvání koncem května přijelo více než 4000 lidí z celého světa.

We Innovate Healthcare

Sobota 26.5.2001 – Den příjezdu a prvních setkání

Obecní dům

Patrně v 80. letech 14. století vyrostla na tomto místě z iniciativy krále Václava IV. (1378–1419) královská městská rezidence zvaná „Králov dvůr“, kterou užívali i další panovníci, neboť Pražský hrad v důsledku husitských válek a následných politických zmatků značně zpusťl. Teprve když král Vladisav II. Jagellonský (1471–1516) rozhodl v 80. letech 15. století o renovaci Hradu a posléze se v 90. letech přestěhoval do uherského Budína, přešel dvůr do šlechtického majetku. Ve 30. letech 17. století zakoupil pozemky a budovy pražský arcibiskup a zřídil zde arcibiskupský seminář, jehož součástí se stal i v letech 1694–1697 podle projektu J. B. Matheye postavený chrám sv. Vojtěcha s výzdobou od malířů M. L. L. Willmanna a J. K. Lišky. Když se seminář v 70. letech 18. století přestěhoval do Klementina, přešly stavby do majetku vojska, které je vlastnilo až do roku 1900. V letech 1902–1903 pak došlo, v rámci programu asanace, ke zbourání celého objektu.

V letech 1905–1912 vyrostla na tomto místě budova Reprezentačního domu obce pražské (Obecní dům) jako projekt Měšťanské besedy na kulturní a společenské centrum českého obyvatelstva Prahy s výstavními, koncertními a společenskými sály a rovněž s restaurací, barem, vinárnou a kavárnou. Autory plánů byly architekti A. Balšánek a O. Polívka, kteří užili kombinace novobaroaka se secesí, když se inspirovali podobnými architekturami Paříže II. císařství a III. francouzské republiky. Interiér tvoří množství sálů, salónek a restaurací, jejichž společným jmenovatelem je *nesourodost v rozloze a výšce jako úmysl v plánu architektů, kdy však tyto znemožnili rozpoznat tyto skutečnosti v harmonickém celku, jímž se dům jeví být*. Celý interiér je vyzdoben velkým množstvím secesních dekorativních prvků a rovněž zařízení a vybavení čerpá z tohoto slohu. Na výzdobě Obecního domu se podílela celá řada vynikajících českých umělců, malířů a sochařů a rovněž výrobců zařízení a vybavení. Mezi jinými to byli M. Aleš, A. Mucha, J. Mařatka, F. Ženíšek, J. Preisler, J. V. Myslbek, M. Švabinský, K. Špillar, F. Hergesel, L. Šaloun, J. Pekárek, B. Kafka, F. Úprka, Č. Vosmík aj. Celková cena stavby byla 6.083.000,- zlatých, stavba stojí na rozloze 4214 m² a objem stavby je 139176 kubických metrů. Právě zde byla 28. října 1918 vyhlášena samostatnost nové Československé republiky.

V letech 1994 až 1997 prošla budova Obecního domu náročnou rekonstrukcí.

V r. 2001 se zde konalo první setkání účastníků Euromedlabu a právě tady jsme jim poprvé dokázali otevřít oči dokořán.

Alchymia Musicale

„Get-Together Party“ se konala v Obecním domě na náměstí Republiky. Večer byl nazván „Alchymia Musicale“ a stal se právě takovou alchymistickou kuchyní, která dokázala uvařit elixír dobré nálady pro všechny bez rozdílu barvy pleti a náboženského vyznání. Při vstupu, na schodištích, hrály harfenistky. Nádherná budova Obecního domu byla pro všechny přístupná se všemi svými sály a salonky, které jsou normálně nedostupné. Večer krátkým přípitkem zahájil prof. Palička ve Smetanově sále. Pak začala volná zábava ve všech přilehlých místnostech, kde v každé hrál jiný orchestr. Ve Smetanově sále hrál k poslechu i k tanci

„Big Band“ Milana Svobody, v sále Sladkovského hrál „Vivaldi Orchestra Praga“, v jídelnách hrál „Bohemia Saxophone Quartet“. V Grérově salonku hrála cimbálová muzika „Studánka“, v cukrárně hrál na piano mistrně Petr Šabaka. Bylo roztomilé sledovat, jak většina exoticky vyhlížejících „kongresmanů“ seděla v Orientálním salonku. Cítili se tam zřejmě jako doma. Ve všech sálech a saloncích byl bohatě zásobený bufet a výborná obsluha. Zavzpomínali jsme si na kongres v Nice v roce 1993, kde veškeré pohoštění za celý týden byly 2 jednohubky a deci vína, a na kongres v Basileji v roce 1997, kde jsme se „prali“ o kousek bábovky. Po letech již těžce vzpomínám na odborný program těchto kongresů, ale tyto reminiscence zůstávají. Myslím, že kongres v Praze bude dlouho vzpomínán jako velmi pohostinný. Bez přehánění můžeme říci, že se „Welcome Party“ vydařila a byla přímo oslňující.

Proč se demonstrace konají právě na Václavském náměstí?

Není pochyb, že je svatý Václav patronem české země více než 1000 let. Ale víte, že to není náhoda, proč se „Sameťová revoluce“ odehrávala právě na „jeho“ Václavském náměstí? A víte proč? Přece proto, aby nám náš patron pomohl zvítězit. *Co myslíte, povedlo se mu to?*

Ze zahraničních průvodců (vybrala Lenka Nováková)

Proč Pražané o vikendech houfně opouštějí Prahu?

Praha láká stále více turistů, pro západní svět je v současné době atraktivnější než Benátky nebo Florencie. Obyvatelé Prahy jsou na „svou“ Prahu velmi pyšní a upřímně ji milují. Jsou nejen vzdělaní v její historii, ale intenzivně prožívají její „probuzení“ a zajímá je i její budoucnost. Ale chtějí mít Prahu pro sebe. Mezinárodní invaze turistů je vysloveně obtěžuje a tak v pátek nasedají do svých aut a raději Prahu zanechávají turistům napospas. *Věřili byste tomu?*

Pravdivá charakteristika o českém národě?

V Praze narozený německý spisovatel Johannes Urzidil napsal v r. 1960: „Češi byli vždy rozvážliví, bojovní, průbojní a plni iniciativy, především pokud se mohli se spoléhat na své přirozené a dobrovolně vyvolené vůdce. V jejich historii však lze najít i dlouhá období pasivity a smutné rezignace, ve kterých se jen občas objeví pokusy o povstání a vzpoury. Tuto dvojakost můžete objevit i v české kultuře (v české hudbě i v české literatuře).“ A právě proto je ideální vůdce nové České republiky Václav Havel. ???

Neděle 27. 5. 2001 – pozvání na na Karlovu Univerzitu

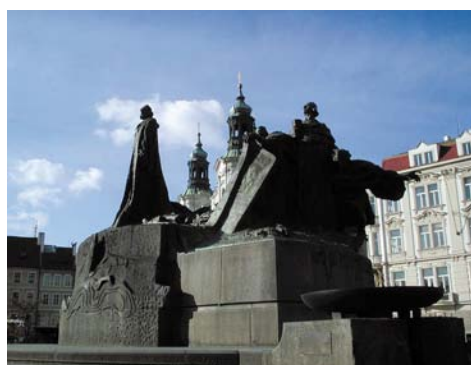
Máme za sebou první den kongresu a čestní hosté Euromedlabu byli pozváni na Karlovu Univerzitu

Univerzita Karlova, UK - nejstarší univerzita ve střední Evropě

Založena 7. 4. 1348 v Praze českým a římským králem Karlem IV.; univerzita čtyřfakultní (artistic-
ká, lékařská, právnická a teologická) na základě souhlasu obsaženého v bule papeže Klementa VI.
(v úřadě 1342–52) z 26. 1. 1347. Z kolejí nejvýznamnější Karlova, založená v roce 1366;
1383 přemístěna do bývalého Rotlevova domu (dnešní Karolinum). 1372 oddělena právnická
fakulta. Po vydání Dekretu kutnohorského, kterým byl změněn poměr při hlasování, odešli v roce
1409 cizí, většinou němečtí studenti a Univerzita Karlova se pozvolně proměnila v národně
a konfesijně uzavřený ústav pod kontrolou husitů. Před husitskou revolucí ukončily činnost všechny
fakulty kromě artistické. V letech 1420–30 byla Univerzita Karlova v záležitostech víry nejvyšší
husitskou autoritou; po celé předbělohorské období pod kontrolou utrakvistů. 1622 předána jezuitům,
kteří ji spojili s vlastní klementinskou akademií, založenou 1562. V letech 1638–54 univerzita
opět samostatná. 1654 definitivním sloučením s klementinskou akademií vznikla Karlo-Ferdinandova
univerzita. 1784 v rámci reformy stanoven nový univerzitní řád (mj. vyučovacím jazykem němčina místo latiny).
1882 univerzita rozdělena na českou a německou. Od 1920 česká univerzita nazývána Univerzita Karlova;
německá univerzita ukončila existenci v roce 1945. První budovy byly postaveny v gotickém stylu podle
Johlna Rothleva a přestavěny v r. 1718 do barokního stylu Františkem Maxmiliánem Kaňkou. Ve stejné podobě
ji nalzáme i dnes.

Universitas Carolina Vos Salut - večer na Karlově Univerzitě

Čestní hosté zde byli přivítáni prorektorem prof. Vidimským a prezidentem Euromedlabu prof. Paličkou. Průběh slavnostního večera moderoval Doc. Schneiderka. Hosté měli příležitost prohlédnout si slavnostní prostory university, poslechnout si její historii a zaposlouchat se do hudby komorního souboru Musica Gaudens.

Pondělí 28. 5. 2001 – Večer pro romantiky

Večer byly pro účastníky kongresu připraveny varhanní koncerty v Chrámu sv. Mikuláše a v kostele sv. Šimona a Judy. V chrámu sv. Mikuláše vystupovali Aleš Bárta na varhany, Eliška Toperczerová zpěv - soprán a František Bílek hrál na trumpetu. Program byl sestaven z velice atraktivních skladeb Telemana, Händela, Gounoda (Ave Maria), Torelliho, Dvořáka a dalších. Nádherně zrekonstruovaný a osvětlený vnitřek chrámu byl tomuto koncertu velmi působivou kulisou. V kostele svatého Šimona a Judy hráli skladby od J. Clarka, J. S. Bacha, J. Pachelbela, A. Skarlettiho, J. Stanleye, D. Ziponiho a G. F. Hendla v obsazení: Josef Popelka (profesor pražské konzervatoře) na varhany, Miroslav Laštovka na trubku a Ludmila Vernerová zpívala soprán. Těžko říci, který koncert byl působivější.

Rádi bychom vás pozvali do ulice U milosrdných na Staré město. Ano, zveme vás do kostela Svatého Šimona a Judy.

Kostel Svatého Šimona a Judy

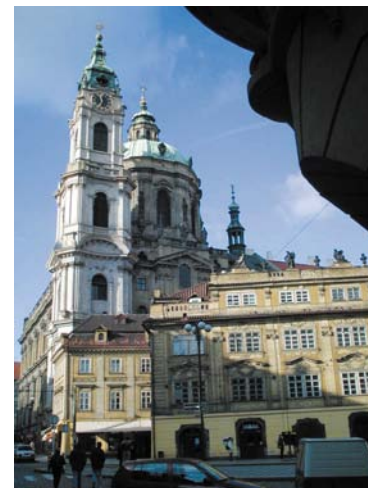
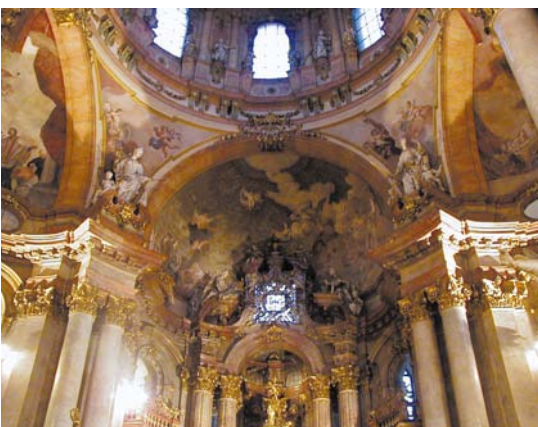
Kostel je v jádru goticko-renesanční sálavá jednolodní tribunová stavba vybudovaná původně pro českokobratrskou církev v letech 1615–1620 v sousedství již ve druhé polovině 14. století postaveného špitálu, zvaného „Bohuslavův“ (v roce 1354 založen Bohuslavem z Olbramovic). Ten se, spolu s kostelem, stal v roce 1620 majetkem řádu milosrdných bratří, kteří chrám nejdříve ve 30. letech 17. století raně barokně přestavěli, aby jej nechali podle plánů dnes neznámého architekta z okruhu F. M. Kaňky ve 20. letech 18. století upravit ve slohu vrcholného baroka. Z původní stavby zůstala zachována pouze vysoká gotická okna a pozdně gotická síťová klenba. Exteriér zdobí sochy Madony a řádových světců od J. J. Schlansowského z období kol. roku 1721 a sochy sv. Šimona a sv. Judy Tadeáše, patronů kostela, od téhož. V zařízení interiéru dominuje barokní sloh ve své vrcholné a pozdní fázi. Je to zvláště iluzivní, na zdi malovaný, hlavní oltář z roku 1773 od J. Hagera s obrazy sv. Šimona a sv. Judy Tadeáše před Nejsv. Trojicí a sv. Augustina se sv. Janem z Boha z roku 1731 od V. V. Reinera, na bočních oltářích obraz sv. Jana z Boha s nemocným a Archandělem Rafealem před Madonou z roku 1691 od J. R. Byssa a obraz sv. Leopolda z let 1760–1770 od J. Šterna. Sochařskou výzdobu dodali J. A. Quittainer, R. J. Prachner, M. V. Jäckel, F. M. Brokoff či F. Geiger. Prostory chrámu dnes slouží jako vyhledávaná koncertní síň.

A teď se pojdte podívat do jiné vyhledávané koncertní síně, tentokrát na Malou Stranu do Svatého Mikuláše.

Chrámsvatého Mikuláše

Budova chrámu, spojeného s vedle stojícím bývalým profesním domem a gymnáziem Tovaryšstva Ježíšova, je snad nejvýznamnější vrcholně barokní stavbou Prahy. V roce 1283 byl na tomto místě vysvěcen farní chrám, který nahradila monumentální novostavba ve stylu iluzivního baroka římského typu. Loď s průčelím postavil na počátku 18. stol. Dientzenhofer a věž se zvonici pak upravil v letech 1751–1756 patrně A. M. Lurago. Typická měděná, v současnosti zelená, střecha je dílem J. Mandelíka. Na průčelí se nachází znak Františka Liebštejnského hraběte z Kolowrat, člena řádu, a plastiky církevních Otců patrně od J. B. Kohla, na zvonici znak Malé Strany jako doklad vlastnických práv k tomuto objektu. Interiérová výzdoba je dokladem vrcholně barokní monumentality, rafinovanosti a iluzivnosti s cílem zapůsobit a ohromit návštěvníka církevních událostí, vyvolat v něm pohnutí a probudit náboženský cit. Zaujmu především pilíře a římsy kryté umělým mramorem od J. Hennevogela, freska Oslavení sv. Mikuláše od J. L. Krackera na klenbě, plastiky církevních Otců pod kopulí a socha sv. Mikuláše na hlavním oltáři od I. F. Platzera, fresky od F. X. Balka, J. Hagera, J. Kramolína, obraz sv. Kříže a cyklus obrazů Kristovy pašije od K. Škréty, obrazy od I. Raaba a plastiky od J. A. Quittainera. Kazatelnu z roku 1765 vyzdobili řezbami R. J. Prachner a P. Prachner. Na varhany, zhotovené v letech 1745 - 1746 T. Schwarzem, hrál při návštěvě Prahy v roce 1787 W. A. Mozart.

A pokud vás honosné klenby dusí a toužíte po trochu čerstvého vzduchu, vydejte se s námi do zahrad Pražského Hradu.

Ledeburské zahrady

Na jižním svahu Pražského Hradu se rozkládá ojedinělý komplex terasových zahrad italského typu. Tyto původně užitkové zahrady a vinice byly postupně - koncem 16. a v průběhu 17. stol. - měněny na skromné renesanční okrasné zahrady a stávaly se součástí jednotlivých paláců.

Po devastaci a dobytí Malé Strany Švédy byly zahrady znovu obnoveny, ale již v bohatém barokním stylu. Novodobá historie zahrad je pestrá a relativně chmurná nebyt šťastného konce. Zahrady, zejména zdobná Ledeburská zahrada, začaly pustnout, nezachránily je ani úpravy v r. 1852 pod vedením arch. Hegra, zřítily se mnohé balustrády a v roce 1941 i hlavní opěrná zeď. V padesátých letech byl proveden pokus o jejich obnovu, ale velmi nedůsledně, takže chátraly dál a musely být uzavřeny.

Projektová dokumentace na rekonstrukci zahrad byla dokončena v r. 1990, v červnu 1995 byla dokončena první část etapy (Ledeburská a Malá Pálffyovská zahrada), celá rekonstrukce byla dokončena v srpnu r. 2000.

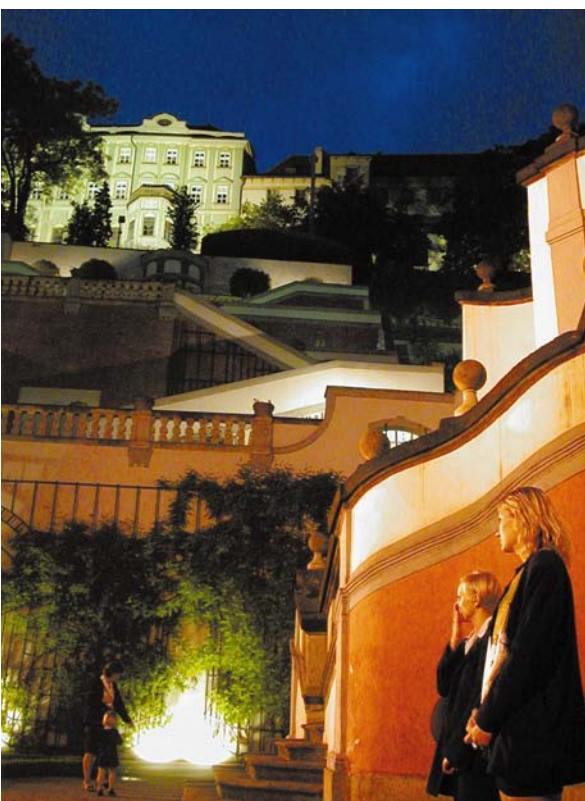
Ledeburská zahrada tvoří západní hranici tohoto zahradního komplexu. Byla vybudována v r. 1665 Janem Václavem z Kolovrat. Po změně majitelů byla měněna i její podoba až do dnešního bohatě zdobeného baroka. Na její výstavbě a výzdobě se podílela řada vážených umělců a stavitelů: Giovanni Santini, Giovanni Battista Alliprandi, Václav Vavřinec Reiner a další.

Dnes jsou zahrady určeny především k procházkám a k posezení, ale i pro pořádání mnoha variant kulturních a společenských akcí. A právě Ledeburskou zahradu jsme si vyvolili pro společné setkání všech řečníků Euromedlabu.

Po koncertu byli všichni řečníci kongresu pozváni na slavnostní večer do Ledeburských zahrad. Celý den bylo pod mrakem a odpoledne začalo huště pršet. Slavnostní večer se měl konat kde jinde než v zahradách pod širým nebem a v organizátorech byla jen malá dušička, aby se celá ta připravovaná nádhera neproměnila v promáčené fiasko. Anděl strážný, který byl za společenský program Euromedlabu zodpovědný, měl plná křídla práce, ale večer zbylo po dešti na zahradních lavičkách jen pár kapek. Po uvítacím slově doc. Jabora a krátké presentaci fy Agilent se otevřela magická branka a naši hosté si mohli dopřát nerušený vpravdě královský pohled na noční Prahu. A že to byl pohled lákavý se poznalo i z toho, že mu leckdo dal přednost před neméně lákavým občerstvením. Nad terasami pražských zahrad se vznášely tóny dobových nástrojů souboru Antiquaria Consort Praga a za kupolí chrámu svatého Mikuláše vykukoval měsíc. Neuvěřitelná dech beroucí kombinace dojmů pod Pražskou hvězdnou oblohou.

A ostatní účastníci kongresu se mimo jiné odebrali na Václavské náměstí, kde si u stánku pochutnali na tradičních pražských klobásách s pivem.

Úterý 29. 6. 2001 – Výlet do 16. století

A nyní nám dovoluňte, abychom vás pozvali na výlet. Ano, skoro jako na Výlet pana Broučka, tentokrát do 16. století do Dřevčické tvrze.

První zmínka o této tvrzi se objevila v r.1052, v polovině 15. století sloužila dokonce jako hrad a to až do konce šestnáctého století, kdy byla připojena k městu Brandýs nad Labem a přestala plnit svůj účel. Dnes je využívána pro různé společenské akce s dobovým programem 16. století.

Villa Dreucici

Ze světa špičkových laboratorních technik 21. století nás firma Roche večer přemístila o 5 století zpátky. Asi 400 hostů firmy Roche z celého světa bylo dopraveno autobusy od hotelu Corinthia Tower do středověké tvrze Dřevčice nedaleko Prahy. Cesta na nádvoří tvrze byla lemována hořícími pochodněmi. Na nádvoří hosty vítaly dívky v dobových krojích pohárem medoviny. Všichni se museli obléknout do modrých „suknic“, což, jak se ukázalo, byla velmi praktická ochrana před „pokecáním“ při večeři. Hned po usazení v jedné hodovní místnosti (3 poschodí, v každém poschodí byl prostorný sál se stoly a lavicemi) došlo k „vážnému“ incidentu. Před urozeného pána Miloše z Třebíče postavilo služebné děvče džbán s neznámým nápojem. Bylo velké štěstí, že Miloš z Třebíče včas rozpoznal, že je to džus a nenapil se a tak zabránil těžké újmě na svém zdraví. V spravedlivém hněvu poslal služebnou dívku do pr...vního poschodí pro pivo. Pod pohružkou uplatnění útrpného práva, bude-li se to opakovat, dívka pak ke spokojenosti všech urozených pánů zásobovala tento stůl přednostně a pravidelně plzeňským pivem. Následovala bohatá hostina, při které vystupovali různí kejklíři, tanečnice, potulní herci a pěvci, jak tomu na středověkých hradních hostinách bývalo. Na nádvoří se opékalo sele na rožni a kdo chtěl, tak si u ohně mohl sám opéci buřtu. V dobré náladě se všichni o půlnoci vrátili do zpět do víru velkoměsta.

Kongresové perličky Miroslava Engliše

Pan profesor Miyai, předseda organizačního výboru světového kongresu klinické biochemie který se bude konat příští rok v Kyotu, chtěl na konci svého pozvání říci česky „Na shledanou v Kyotu“. Mně napadlo, abych totéž řekl japonsky. Pan profesor neumí česky, já neumím japonsky. Mně to přeložil a naučil pan dr. Herodes z OKB v Karviné, který japonsky hovoří, panu profesorovi jsem trochu s překladem pomohl já. V průběhu kongresu jsme se pak téměř každý den potkávali v japonském stánku, pan profesor řekl „Na shledanou f Kyotu“, já „Minasan rainen Kyoto de a i ma šou“, na což všichni Japonci ve stánku včetně pana profesora přikývovali, ukláněli se a usmívali se. Problém byl v tom, že to dělají stále. Při Closing ceremony vyšlo panu profesorovi krásně „v Kyotu“ a mé japonské replice se všichni přítomní Japonci zase zdvořile usmívali a ukláněli. Doufám jen, že pan dr. Herodes opravdu umí japonsky.

Národ sobě

Národní divadlo v Praze - je pravděpodobně jediné na světě - postavené nikoli státem, městem nebo vladařem, ale ze sbírky peněz mezi obyčejnými lidmi, kteří usilovali o to, aby měl národ český své vlastní divadlo, ve kterém by se hrálo česky. Většina z těch, co dala peníze (a dokonce dvakrát, znáte přece tu historii) patřila mezi ty nejchudší, kteří dobře věděli, že ONI se do toho divadla nikdy nepodívají, ale jejich Češství bylo silnější. *Dnes je Národní divadlo plné cizinců, protože právnici těch nejchudších, kteří na Národní divadlo dali své peníze, se dnes raději dívají v televizi na akční filmy a nebo nemají na vstupenku.*

Co možná nevíte?

Uprostřed Josefova uprostřed se nachází starý židovský hřbitov.

To víte!
Samotný hřbitov je velmi malý (několik 200 m dlouhý)

To jste tušili!

Ale zdalipak víte, že - jeho historie se započala už v r. 1439 a jako hřbitov se používal až do r. 1787, že se průběžně celých tři sta padesát let pohřbívalo stále na stejná místa a to tak, že další hrob byl umístěn nahoru přímo na hrob předcházející. V některých částech hřbitova je až devět hrobů nad sebou a na tom jednom malém hřbitůvku je pohřbeno nejméně 200 000 lidí (*slušné krajské město*).

Něco z historie

Zahraničním vykladačům naší historie pro turisty se moc líbí naše Kněžna Libuše a její proroctví, ale našeho Otakara II., krále železného a zlatého už nazývají jen Železným králem. Tvrdí, že se stala Praha dvakrát za celou svou historii jedním z nejznámějších měst Evropy a v obou případech její sláva končila katastrofou. Rozkvet za vlády Karla IV. vystřídala ničivá zlost husitských válek a za prosperujícím obdobím vlády Rudolfa II. následovala třicetiletá válka. Pražská defenestrace v obou případech předznamenala počátek tragedie. Pro její dramatickou historii nazývá francouzský historik Ernest Denise Prahu tragickým městem.

V jaké etapě se nalzáme nyní?

Středa 30.5.2001 - ještě nás čeká jedna cesta - ta poslední - půjdeme spolu do kláštera.

Večer se konal „Gala Dinner“ v Břevnovském klášteře. Gala večery na kongresech bývají jakousi tečkou za společenským programem, často to bývá poslední večer před odjezdem, dostavuje se kongresová únava a všechny čeká loučení. Ale velkolepé prostředí Břevnovského kláštera nikomu tesknit nedovolilo. Na nádvoří byli všichni přivítáni slavnostními fanfárami a prof. Paličkou a pak už všem bylo dovoleno vstoupit do nádherných prostor Břevnovského kláštera a usadit se (to byl jediný večer kongresu, kde mohli hosté při jídle sedět) k prostřeným stolům.

A abychom potěšili svůj sluch a to nejen cinkáním příborů (a to není špatný zvuk), hrálo nám k tomu Telemannovo kvarteto pod vedením Vladimíra Petra a hrálo krásně... Zákuskem večer ještě neskončil. Nádvoří se proměnilo v romantickou kavárnu pod širým nebem, osvětlenou jen mihotavým světlem svíček a dole ve vinárně nás za doprovodu skupiny Gambit obsluhovali muži v mnišských kápích. Jen zlatá muška by poznala, pro koho je kápe převlek a pro koho životní poslání. Každý mohl ochutnat výběr z českých sýrů a moravských vín. I já tam byl, jedl a pil. Nezbylo. (Českých účastníků tam pravda moc nebylo, poplatek 150 SFR byl pro ně nepřekonatelná překážka.)

Břevnovský klášter

„Před více než tisíci lety byli do Břevnova uvedeni sv. Vojtěchem, druhým pražským bis-kupem, mniši řádu sv. Benedikta. Od té doby se na tomto místě učí žít podle řeholních pravidel sv. Benedikta, v nichž je mimo jiné položen důraz na pohostinnost. Poskytovat tedy na tomto místě pohostinství je jakousi samozřejmostí a proto ze srdce žehnám všem, kteří je na naší půdě budou poskytovat i všem, kteří si na toto místo přijdou ales-poň na chvíli odpočinout a nabrat nových sil.“
Anastáz Opasek, arcipopat břevnovský

V r. 993 český kníže Boleslav II. z rodu Přemyslovců a biskup svatý Vojtěch Slavíkovec založili opatství na cestě od Pražského Hradu na vesnici Břevnová a u pramene potoka Brusnice. Vojtěch přivedl z římského kláštera na Aventinu mnichy řádu svatého Benedikta v čele s opatem Anastázem. Tak vznikl současný nejstarší mužský klášter v českých zemích.

V ranném a středním středověku zaujal Břevnovský klášter místo předního politického, kulturního a hospodářského centra země. Nejstarší břevnovská architektura byla pravděpodobně dřevěná a nedochovala se. V době 11. a 12. stol. byl klášter vystavěn v románském stylu převážně z opuky. Od druhé poloviny 13. století vyrůstaly budovy většího gotického konventu a gotického chrámu, jehož projekt nebyl dokončen. Po vyplenění husity roku 1420 zůstal klášter v ruinách a sídlo opatství se na dvě století přesunulo do Broumova. Gotický chrám byl vícekrát opravován a v r. 1664 byl dostavěn nový konvent. V roce 1678 došlo k požáru celého kláštera. Další rozkvět kláštera je patrný v první polovině 18. stol a v jeho druhé polovině utrpěl válečné škody, když byl zdecimován josefínskými restrikcemi. V padesátých letech minulého století byl zrušen konvent a novostavby sídliště zničily klášterní vesnici a vnější pás klášterních pozemků. Po generální opravě na konci minulého století (1990–1994) klášter opět slouží Benediktinům. Povýšením na arcipopatství papežskou bulou z r. 1993 se tak znovu zařadil mezi přední náboženská centra Evropy a dál věren prohlášení svého arcipopata břevnovského Anastáze Opaska, návštěvníkům dále poskytuje své pohostinství. Svou pohostinnou náruč rozevřel i návštěvníkům Euromedlabu.

Euromedlab Prague 2001 - Několik zastavení Josefa Kratochvíly

Zastavení první

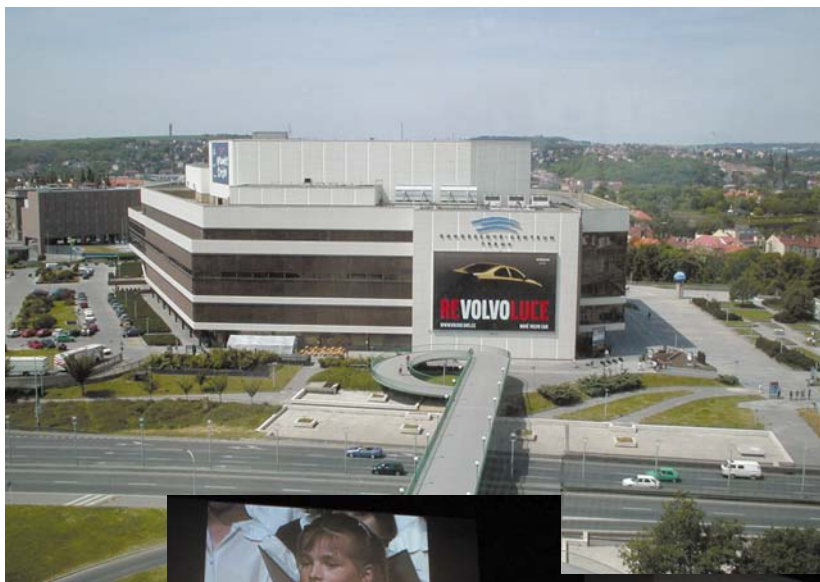
V sobotu se konalo „Pre-congress satellite Symposium „Preanalytical Phase“. Zúčastnilo se ho asi 70 až 80 odborníků z celého světa a jeho program zajišťovalo na 20 přednášek. Jednání probíhalo v parném sobotním odpolední v Klubu, který leží v blízkosti zasklených otevřených prostor kongresového paláce a to ještě umocňovalo již i tak vysokou teplotu uvnitř místnosti. Seděl jsem vedle menšího černovlasého Japonce, který se mi představil jako profesor Y (prof. Hiroshi Yoshida, Board of Executive Director, Japanese Society of Clinical Chemistry, Fukushima). Byla na něm již vidět únava, kterou umocňovala teplota prostor a zřejmě i časový posun naší republiky vůči Japonsku. Náhle si vyzul obě boty, nohy jen v ponožkách dal na židli tak, že si na ně dřepl „jako na bobek“ (jako to vidíme občas v japonských domech na koberečcích u gejš v některých japonských filmech) a další přibližně 3 hodiny přednášek sledoval v této zvláštní poloze mírně se občas pohupujíc, klimbajíc i diskutujíc až do skončení přednášek (protože byl menší postavy, nijak nad stolem nevynikal a tak si toho asi ani nikdo nevšiml. Pak vyndal nohy z pod sebe, opět si nazul boty a s úsměvem odešel. Prosím, zkuste si to sami, podotýkám, že židle neměla opěradlo a nebyla ani moc stabilní. Já jsem si to zkoušel prakticky bezúspěšně doma a vydržel bych v této poloze snad několik minut... Zřejmě tato speciální „sedící poloha“ slouží v Japonsku k účinné relaxaci...

Tatínek půvabné harfenistky Kateřiny Englichové, která zářila na Opening ceremony Euromedlabu, získal kdysi ve svém mládí skautské jméno Pes.

Časem poněkud povyrosl a díky své poklidné letoře ho jeho přátelé dnes běžně zvou Velkým vládným psem. Protože harfu na jevišti KC bylo třeba předem ozvučit, musela Kateřina s tatínkem, který zajišťoval technickou stránku vystoupení, přijet již o půl osmé ráno. Harfa něco váží a tak bylo třeba zajistit příjezd jejich auta až ke služebnímu vchodu na jeviště, což není jinak povoleno. Vše bylo proto pečlivě předjednáno, domluveno a aby věci měly hladký průběh, čekal před půl osmou před závorou parkoviště KC předseda organizačního výboru s rozměrnou a dobře z dálky čitelnou cedulí „Velký vládný pes, follow me!“, se kterou nad hlavou kráčel před autem k patřičnému vchodu. Z místa řidiče se ozvalo: „Káčo, koukej, co ten bláznivý M. vyvádí!“

Po úspěšném vystoupení odjížděla Kateřina s harfou autem sama a za zadním bočním sklem auta si odvážela suvenýr, který všem hlásal: „Velký vládný pes, follow me!“.

Když kráčeli tři mohutní představitelé světové a evropské klinické biochemie v čele s panem profesorem Blatonem po jevišti KC, aby předali ceny za nejlepší práce, začala se pod nimi podlaha jeviště docela zřetelně houpat. Vedle mně sedícího prof. Müllera to poněkud znepokojilo a zeptal se mně, co se děje. Já jsem ho ujistil, že se nic nemůže stát, pokud umí plavat, protože pod námi je vodní bazén z musikálu Monte Christo. Pan prof. Müller se uklidnil. Umí plavat.

V pátek před kongresem byla v hotelu Adria naplánována tisková konference s českými novináři, kterou měl vést prezident kongresu, pan prof. Palička. Ve čtvrtek večer mě zastavil na schodišti a jen tak mimochodem mi řekl, abych ho tam šel zastoupit, protože on nemá čas. Zmohl jsem se jen na dotaz: „A o čem tam mám, prosím Tě, mluvit?“ President se na chvíli zamyslel a lakonicky mi poradil: „teorie, praxe, výzkum“ a klidně odspěchal neznámo kam.

Tisková konference proběhla nad očekávání dobře, vše jsme zvládli a odpoledne jsem na stejných schodech potkal opět prof. Paličku. Na jeho dotaz, jaké to bylo, ve mně zvítězil duch pomstychtivosti a ujistil jsem ho, že vše proběhlo dobře jen s malou chybičkou: když jsme ho omlouvali, řekli jsme sice novinářům správně, že jel na Hrad, ale místo k prezidentovi pro profesorský diplom tak ke kardináloví Vlkovi (snad mně to promine) pro svatořečení. A ať si na zítřejší Opening ceremony rychle opatří svatozář, protože novináři si to zapisovali s velkým zájmem. A pak jsem po těch schodech rychle odspěchal pro změnu zase já. Prof. Palička svatozář neměl, no nic, nikdo není dokonalý!

Zastavení druhé

Tentýž den se konala večer ve všech prostorách Obecního Domu výborně zorganizovaná a připravená „Get-together Party“ a paní profesorka R. ze Španělska (Dr. Carmen Ricós, Barcelona Catalonia) mne požádala o doprovod od Kongresového paláce, protože neznaje dobře Prahu měla strach, že do Obecního Domu správně a včas netrefí. Protože jsme přijeli metrem dost brzy, byl ještě čas na procházku centrem Václavské náměstí, Příkop, Národní třída k její lepší orientaci v Praze. Španělé jsou většinou katolického vyznání a většinou i značně pobožní (jistě se staví vedle obyvatel Polska, a Itálie). Zajímalo jí proto, jak a kde se konají v Praze bohoslužby a kde se nachází malostranský kostel „Pražské Jezulátko“, který patří již tradičně k poutním místům lidí z Pyrenejského poloostrova u nás. Slíbil jsem, že jí to doma na Internetu vyhledám a donesu na kongres. Protože jsem jel po zahajovacím večeru ještě domů, na Internetu jsem jí v noci našel požadované, vytiskl všechny kostely v Praze 1 a Praze 2 i s termíny bohoslužeb a v jakém jazyce se kde konají. Dále jsem jí zatlhl všechny, které leží blízko stanic metra a samozřejmě i „Pražské Jezulátko“ (pro nezasvěcené, to není zase tak velký problém, vše jednoduše najdete na webu www.cirkev.cz a tak je to otázka asi 5ti minut práce). Když jsem jí to v neděli ráno v kongresovém paláci předával před kongresovou „Opening ceremony“, byla dosti ohromena a myslím, že žila a žije v představě, že jsem celou noc nic jiného nedělal, než se snažil splnit její přání...

Zastavení třetí

Měl jsem sebou na kongresu několik výukových CD ROM v anglickém jazyce a o dvě z nich mne požádal pro svoje studenty pan profesor S. (DR. K. O. Sedaa, School of Medicine, All-Fatah University, Tripolis, Libya). Protože jsem zprvu nevěděl o koho se jedná, dal jsem mu vizitku a on sáhl rukou do vnitřní kapsy svého saka. Když ji vyndal zůstalo mu v ruce a i na zem vypadlo několik zmuchlaných a umazaných neznámých bankovek a k tomu i několik amerických stodolarovek (ještě nikdy jsem 100 US D za svoji vizitku nedostal!). Když jsme je společně posbírali a on je opět zasunul do svého saka, vyndal vizitku s adresou: University All-Fatah, Tripolis, Libye. Předtím jsem se bavil s panem profesorem Z. z Izraele (Oren Zinder, Tel Aviv, Izrael), zřejmě by z mého setkání a daru této universitě moc radosti neměl...

Zastavení čtvrté

Můj dobrý dlouholetý přítel doktor G. z Německa (dr.W.J.Geilenkeuhser, DGKC Bonn, SRN) se rozhodl, že si ve čtvrtek odpoledne trochu od kongresu odpočine a provede relaxaci procházkou po vnitřním městě pražském tak, aby se ještě stihl vrátit na pátou hodinu na „Closing Ceremony“ kongresu. To se mu opravdu podařilo a asi deset minut před pátou se dostavil do kongresového paláce, připjal si „batch“, došel do velkého kongresového sálu a pohodlně se usadil do hlubokého křesla. V sále již „něco“ probíhalo. Stále se jen mluvilo česky, nicméně můj přítel to akceptoval a toleroval s tím, že si řekl, je to konečně i Český národní kongres klinické biochemie a stále to bylo celé jen anglicky, proč by si Ti Češi zase chvíli nepromluvili i ve svém rodném jazyce česky? Nicméně když to trvalo dost dlouho, a on nikoho na pódiu ani nepoznával a jediné slovo, které mu uvízlo v paměti bylo stále se opakující slovo „kooperativa“ uvědomil si, že je asi „někde úplně jinde“. Ovšem než našel ten správný sál Dvořák byla už „Closing Ceremony“ kongresu u konce. Můj přítel doktor G. se asi jako jediný významný zahraniční „delegát“ zúčastnil „plně českého“ výročního jednání české pojišťovny Cs. Kooperativa!

Zastavení páté

V pátek probíhalo v kongresovém sále hotelu ILF celodenní otevřené zasedání EQALMu (European Committee for External Quality Assurance Programmes in Laboratory Medicine) jako „Post-congress -satelite symposium“. Jednání se zúčastnilo přibližně 60 odborníků z asi 40 systémů EQA nejen z Evropy (např. byl přítomen i kolega z EQA v jižní Africe). Na zasedání a v jeho průběhu fotografoval doktor N. ze Švédska (Gunnar Nordin, Eqalis, Uppsala, Sweden). Po skončení jednání jsem ho asi o půl čtvrté odpoledne ještě před jeho odjezdem na letiště požádal, zda by mi mohl několik snímků z jednání EQALMu poslat a on to přislíbil. Následující den, v sobotu ráno, jsem měl v E-mailové poště šest povedených snímků z pátečního zasedání EQALM. Doktor N. použil totiž digitální fotoaparát a po příjezdu domů do Uppsalý snímky přetáhl do počítače a ihned mi je poslal... Napadl mne u té příležitosti jeden z výroků Jana Wericha ze známých předscén spolu s M. Horníčkem v divadle ABC kolem roku 58 (pokud necituji přesně, ať mi laskavý čtenář promine...) „Dřív, ve středověku, když chtěl jeden král, vyřídít druhému králi, že je vůl, no to pane ale trvalo..., ale dnes? Dnes to máte eeeeeee... a ví to dřív, než se to vůbec řekne. Ovšem pravda je, že dnes nejsou lidi tak hákliví...!“

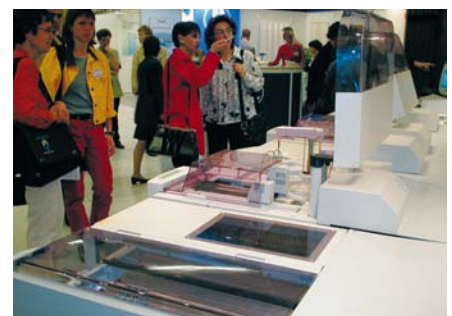

A pak řekl prof. Engliš: „Minasan rainen Kyoto de a I ma šou“, nashledanou v Kyotu, všichni si řekli: „uvídíme se v Kyotu“, pokývali hlavami a odjeli.

Pohádky je konec a zbývá jen poděkovat.

Za všechny hosty, kteří měli tu čest „ochutnat“ české pohostinství, bych chtěla poděkovat paní Tesařové a paní Šenderové z CBT, které bděly nad každou minutou společenského programu, panu Oliveriovi, který pro nás pečlivě vybral a zajistil hudební program a panu Čerbačeskému, který nám výborně vařil. A taky bych chtěla poděkovat panu Ludkoví Novákovi, svému muži, který byl na všechna setkání pozván jako čestný host, což doopravdy znamenalo celé večery fotografovat, po návratu v nočních hodinách obrázky uspořádat a v ranních hodinách vypálit na CD, aby byly okamžitě k dispozici pro další vydání Euromedlab News.

Lenka Nováková a Miloš Tichý

*Fotografická dokumentace:
Gerđ Herweh
Luděk Novák
Petr Kocna
Lenka Nováková*